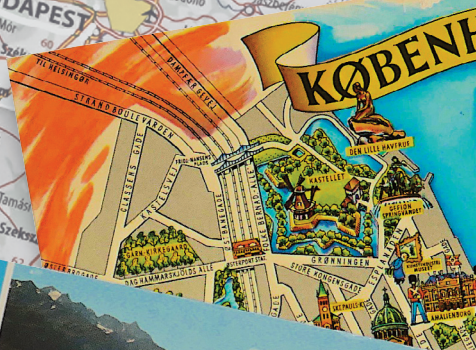

ULLA-KIRSTI JUNTILA Vesimiehen aika

ULLA-KIRSTI JUNTILA

Vesimiehen
aika Romaani

© 2025 Ulla-Kirsti Junttila

Kansi ja taitto: Vesa Junttila

Kustantaja: BoD Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9820-1

*K*utsu hautajaisiin oli hämmentävää ja teki Annikin levottomaksi. Maikki oli vuosien jälkeen palannut hänen elämäänsä, vaikka hän oli kuollut. Annikilla oli kädessään Maikin kirjoittama matkapäiväkirja, joka kertoi heidän yhteisestä liftimatkastaan Euroopassa vuonna 1971, mutta hän ei kyennyt avaamaan mustakantista vihkoa heti. Silti matkan tapahtumat alkoivat palautua hänen mieleensä satunnaisina muistikuvina heidän tapaamistaan henkilöistä, paikoista ja tunnelmista, äänistä ja tuoksusta. Ahdistavana hänen mieleensä palasivat kauhun hetket, jolloin hän pelkäsi Maikin hukkuvan vuolaaseen, kirkasvetiseen virtaan jossain kaukana kaikesta. Hän oli silloin varma, että kaikki ennustukset katastrofeista, joihin he väistämättä joutuisivat matkalla toteutuvat, mutta Maikki selvisi silloin. He selvisivät ja päättivät, että vain kuolema voi heidät erottaa, mutta heidän tiensä erosivat pian matkan jälkeen.

*A*nnikki istui vaiteliaana pöydässään virastotalon ruokalassa, samassa ruokalassa, jossa hän oli syönyt lounasta ja kahvitellut työtoveriensa kanssa lähes päivittäin yli 30 vuoden ajan. Tuttu paikka tuntui oudolta ja vieraalta. Lounasaika oli päättynyt vähän aiemmin ja ruokala oli tyhjentynyt viimeisistä lounasvieraista. Ruokalan oveen oli teipattu lappu ”Yksityistilaisuus”, niin kuin virastossa olisi voinut olla jotain yksityistä. Annikki olisi halunnut jakaa pöydän lähimpien työtoveriensa kanssa kuten tavallisesti, mutta nyt häntä varten oli katettu oma pöytä, jossa hänen kanssaan istuivat osastopäällikkö ja virastopäällikkö sekä osaston sihteeri ja muutamia jaospäälliköitä, toki työtovereita hekin, mutta harvemmin mukana yhteisissä kahvihetkissä. Iltapäivän aurinko paistoi sisään kahvion suurista ikkunoista epätavallisen kirkkaasti ja sai ruusukimpun hehkumaan punaisena sivupöydällä, jolle oli koottu lahjapaketteja kiiltävine nauhoineen ja kortteineen.

Annikki tunsu itsensä vaivautuneeksi istuessaan pyhävaatteissa työpaikan ruokalassa arkipäivänä ja kaikkien katseet olivat kohdistuneet häneen. Hän olisi halunnut olla jossain muualla, kaukana poissa, mutta oli hänen viimeinen työpäivänsä virastossa. Ei hän voinut paeta omista läksiäisistään, vaikka hän oli niin monesti lähtenyt ensimmäisenä kotiin työpaikan yhteisistä juhlista. Hämillisenä Annikki hymyili viereisiin pöytiin asettuville työtovereilleen ja hypisteli kädessään vaalean vihreää muistilappua, johon hän oli kirjoittanut muutamia lauseita. Hän tiesi, että osastopäällikön puheen jälkeen hänen odotettiin lausuvan muutama sana työtovereille. Kaava oli hänelle tuttu lukemattomista aiemmista läksiäisistä.

Tarjoilija kiersi pöydissä kantaen tarjotinta, josta kaikki saivat kuohuviinilasit. Saatuaan lasit, vieraat kerääntyivät seisomaan hänen pöytänsä ääreen. Annikki nousi ylös ja tunki lasin pärisevän kädessään. Hän yritti unohtaa sen ja keskittää katseensa osastopäällikköön, joka oli kääntynyt juhlallisesti hänen puoleensa, vaikka puhui muille, niin Annikista tuntui.

– Olemme nyt kokoontuneet tänne viettämään Annikin läksiäisiä hänen jäädessään tänään hyvin ansaitulle eläkkeelle. Hetki on kaikille meille hänen jälkeensä virastoon jääville haikea, mutta samalla se antaa meille tilaisuuden kiittää Annikka jopa kaupungin mittapuussa poikkeuksellisen pitkästä työurasta, yli kolmenkymmenen vuoden työskentelystä kaupungin sosiaalitoimessa. Sinä aikana sosiaalityö on muotoutunut nykyiseen muotoonsa ja meidän virastomme on kasvanut nykyiseen laajuuteensa. Annikki on ollut keskeisesti mukana luomassa viraston toimintatapoja ja henkeä. Osaston vanhempana sosiologina hän on opastanut lähes kaikki meidät osaston nykyiset työntekijät tehtäviimme ja viraston asiakkaat ovat aina voineet luottaa hänen apuunsa. Voimme olla todella kiitollisia siitä, että olemme saaneet työskennellä yhdessä aina luotettavan ja tunnollisen Annikin kanssa. Nyt, kun hän on siirtymässä eläkkeelle, toivotamme hänelle pitkiä ja antoisia eläkevuosia. Kohotetaan nyt yhdessä malja Annikin kunniaksi hänen viimeisenä työpäiväänsä.

Kaikki kohottivat kuplivat kuohuviinilasinsa. Annikki yritti hymyillä ja pitää käsien tärinän kurissa kilistellessään lasiaan osastopäällikön, virastopäällikön sekä muiden pöytäkumppanien ja lähellä olevien työtovereiden kanssa. Hän näki ympärillään tiiviinä muurina tuttuja, ystävällisesti hymyileviä kasvoja, kun lasit kohoilivat ja epätahtiset onnen toivotukset täyttivät salin.

– Kiitos. Työ on aina täyttänyt elämäni ja te olette olleet minulle rakas sosiaalinen yhteisö, jota tulen varmasti kaipaamaan. Suurkiitos kaikille teille näistä yhteisistä vuosista.

Annikki oli huojentunut siitä, että hän selvisi lyhyestä kiitospuheestaan, vaikka hän olisi halunnut sanoa paljon enemmän, käydä lävitse muistilistan, jonka hän oli hermostuneena rypistänyt jakkunsa taskuun. Hän olisi halunnut sanoa, että eivät läksiäiset välttämättä merkitse lopullista eroa, että he voisivat pitää yhteyttä senkin jälkeen, kun työtoveruus päättyy, mutta se olisi ollut itsensä pettämistä. Annikki oli ollut monissa läksiäisissä kaupungin eri virastoissa, joissa väki vanheni vauhdilla. Hän oli nähnyt muutoksen, joka tapahtui välittömästi, kun joku poistui työyhteisöstä. Työhön perustuvat yhteiset asiat eivät riittäneet kannattamaan henkilökohtaisia suhteita työtoveruuden päätyttyä. Työpaikalla elämä jatkui muuttumattomana tai organisaatiouudistusten myötä muuttuneena. Lähtijä oli ulkopuolella ja yhteiset asiat muuttuivat pian vanhan kertaukseksi, suhteiden ylläpito muuttui keinotekoiseksi ja hiipui nopeasti. Nyt oli tullut Annikin vuoro lähteä. Siinä ei ollut mitään yllättävää, hän oli saanut kunnalliselta eläkelaitokselta jo vuosia aiemmin ilmoituksen siitä, että pääsee eläkkeelle juuri tänä päivänä. Silti hän ei ollut mitenkään valmistautunut lähtöön.

Virastopäällikkö luovutti Annikille juhlallisesti viraston virallisen lahjan, kauniiseen lahjapaperiin käärityn kuutiomaisen paketin. Annikki tiesi, että siinä oli Savoy-maljakko. Niitä oli hankittu Alvar Aallon juhluvuonna isot määrät viraston virallisiksi henkilöstölahjoiksi. Sitten henkilöstöpäällikkö luovutti hänelle työtovereiden lahjana värikkään kukkakimpun ja suuren valkoisen kirjekuoren, jonka päälle oli tekstattu hänen nimensä. Onneksi työtoverit eivät olleet hankinneet mitään tavaraa. Ei eläkkeelle jäävä tarvinnut maljakoita tai käkikelloja, kaikki tarvittava ja tarpeetonkin tavara oli hankittu jo kauan sitten.

Henkilöstöpäällikkö kiitti Annikkia hänen panoksestaan osaston hyvän yhteishengen ylläpitäjänä ja aktiivisena toimijana erilaisissa työhyvinvointihankkeissa ja viraston harrastustoiminnassa. Hän päätti puheensa kertomalla, että henkilöstön lahjakuori sisälsi laivayhtiön lahjakortin. Sen mukana oli esite, josta Annikki voisi valita haluamansa matkan, 24 tunnin risteilyn, päivämatkan Tallinnaan tai Tukholmaan tai jotain muuta laivayhtiön laajasta valikoimasta.

– Eläkkeelle jääminen merkitsee vapautta toteuttaa unelmia ja haaveita, joiden toteuttamisen perheeseen ja työhön sitoutuminen on aiemmin

estänyt. Luulen, että myös sinulla, Annikki, on jo pitkä lista suunnitelmia eläkepäivien varalle. Toivon, että tämä meidän lahjamme auttaa niiden toteuttamisessa. Toivotamme sinulle hyviä ja leppoisia eläkepäiviä ja hyvää matkaa, minne sitten päätätkin mennä.

– Kiitos teille kaikki hyvät työtoverit. Täytyy tunnustaa, että suunnitelmia ei juurikaan ole, tämä on hyppy tuntemattomaan.

Muka hyppy tuntemattomaan, vaikka Annikin suunnitelmissa oli mennä suoraan tilaisuuden jälkeen kotiin ja pysyä siellä. Hän oli kieltäytynyt lähimpien työtovereiden ehdotuksesta lähteä työpäivän jälkeen ravintolaan. Edessä oli juhannus ja monet työtoverit olivat jäämässä kesälomalle, eikä Annikki halunnut viivyttaa heidän lähtöään loman viettoon. Hän oli päättänyt tehdä seuraavina päivinä kaikki rästissä olevat kotityöt, pestä ikkunat ja tuulettaa vuodevaatteet, imuroida ja tiskata ja lukea kaikki lukematta jääneet kirjat, joita oli kerääntynyt hänen kirjahyllynsä. Juhannusviikonloppuna kaupungissa oli hiljaista, hyvällä säällä hän voisi tehdä pyöräretken Keskuspuistoon tai kaupungin lähi-alueille.

Kun kuohuviinilasit olivat tyhjentyneet ja tilaisuuden virallinen puoli oli hoidettu, tunnelma vapautui ja työtoverit asettuivat pöytiin juomaan kahvia ja nauttimaan täytekakusta. Kahvin jälkeen virastopäällikkö ja osastopäällikkö poistuivat ja lähimmät työtoverit siirtyivät Annikin pöytänsä. Puheen sorina täytti huoneen. Tavanomaista pidemmän kahvitaun päätyttyä monet tulivat vielä halamaan tai kättelemään Annikkia ja sitten hän jäi yksin keräämään kukka- ja lahjapaketteja isoon kassiinsa samalla, kun keittiön henkilökunta kilisteli likaisia laseja ja kuppeja pöydistä tarjoiluvaunuun. Ennen lähtöään Annikki kävi vielä kiittämässä ruokalan henkilökuntaa ja luovutti viraston avainkorttini aulassa istuvalle vahtimestarille. Vuosien takaa tuttu vahtimestari toivotti hänelle hyviä eläkepäiviä ja tuttu lasiovi sulkeutui hänen takanaan.

Annikki ei halunnut mennä kukkapakettien ja kassien kanssa raitiovauunuun, vaan käveli kotiin. Matka ei ollut pitkä, mutta noustuaan kantamuksineen Kallioon jyrkkiä katuja, hän oli niin uuvuksissa, että ei jaksanut kävellä portaita kolmanteen kerrokseen, vaan ahtautui vanhaan, kapeaan hissiin. Kotiovella

häntä odotti kasa postia eteisen lattialla ja hän potkaisi sen tieltään päästäkseen sisään. Posti saisi odottaa, ei siellä kuitenkaan ollut muuta kuin laskuja ja mainoksia, vaikka hän oli laittanut postiluukkuun tarran "Ei mainoksia, kiitos".

Päästyään sisälle Annikki tyhjensi kassin keittiön pöydälle, avasi ikkunan ja radion, josta kuului klassista musiikkia. Hän vaihtoi päälleen mukavan kotiasun ja työnsi leningin ja jakun vaatekaapin perälle, niitä ei tarvitsisi vähään aikaan. Laitettuaan kukat uuteen Savoy-maljakkoon ja otti työtoveriltaan saamansa konvehtirasian mukaansa sohvalle. Nyt ei ollut enää kiire minnekään. Hän tunsu itsensä hirveän väsyneeksi, nosti jalkansa sohvalle, keskittyi kuuntelemaan musiikkia ja antoi suklaakonvehtien sulaa hitaasti suussaan.

Annikki heräsi vasta myöhään illalla tyttären soittoon. Maija tiedusteli, miten viimeinen työpäivä oli sujunut. Annikki ei heti tajunnut oliko aamu vai ilta? Tälläistako eläkeläisten elämä oli, ei tietoa päivistä ja kellon ajoista? Pian Annikki sai päänsä selvitettyä ja kertoi Maijalle lyhyesti tilaisuudesta. Kaikki oli mennyt hyvin, lyhyet puheet, kuohuviinit, kahvit ja kakut sekä viraston vakiolahjana saatu maljakko. Hän jätti mainitsematta laivayhtiön lahjakortin, Maija olisi vain alkanut esittää matkaehdotuksia eikä hän halunnut sitoutua heti mihinkään yhteisiin matkasuunnitelmiin.

Työtoverit olivat kertoneet kahvipöydissä onnistuneista lomamatkoistaan Ruotsissa ja Virossa. Lahjakortti mahdollistaisi ylellisen hytin ja useammankin yön yöpymisen laivayhtiön sopimushotellissa, josta olisi helppo lähteä tutustumaan kaupunkiin ja ostoksille. Kaikki tuntuivat olevan yhtä mieltä siitä, että nyt työstä vapaana hänen täytyisi lähteä liikkeelle, matkustaa ja nauttia elämästä. Hän sai suuren määrän ehdotuksia hyvistä ja edullisista ostos- ja ruokapaikoista. Annikki ei ollut kiinnostunut ravintola- ja ostosmatkoista, joita työtoverit kuvasivat eikä hän uskonut, että kampaajalla tai optikolla käynti Tallinnassa tuottaisi oikeasti säästöä, mutta lahjakortti tuntui hyvältä. Se oli voimassa vuoden, ei hänen tarvinnut heti päättää, mitä sillä tekisi.

Puhelun päätyttyä Annikki nousi ja muisti, että posti oli vielä eteisen lattialla. Hän kokosi aluelehdet ja aikakauslehdet nippuun ja otti kirjeet erikseen toiseen nippuun. Siinä olivat sähkölasku sekä paksu kirje, jonka päällä oli

hänen nimensä ja osoitteensa, mutta Annikin sijasta etunimeksi oli kirjoitettu Anni. Se tuntui oudolta muistumalta jostakin kaukaa menneiltä ajoilta, jolloin ystävät olivat kutsuneet häntä Anniksi. Kuoressa ei ollut lähettäjän nimeä ja osoitetta eikä käsiala ollut tuttu. Jännittyneenä hän tunnusteli paksua kuorta ja repäisi sen auki. Kuoren sisällä oli kirje ja paksu mustakantinen vihko, jonka haalistuneet punaiset reunat kertoivat sen olevan vanha. Hämällisenä Annikki taittoi auki kirjeen, joka oli tulostettu ja allekirjoitus oli kirjoitettu samanlaisella sinisellä huopakynällä kuin kirjekuoren teksti.

Hyvä Anni

Lähetän oheisena Sinulle sisareni Maikin, Maija-Leena Eskolan matkapäiväkirjan, joka kertoo teidän yhteisestä liftimatkastanne Euroopassa vuonna 1971. Mielestäni se kuuluu nyt Sinulle. Vihko löytyi Maikin tavaroiden joukosta meidän lapsuudenkodistamme, kun äiti kuoli ja se on ollut siitä asti minun hallussani.

Tarkoitukseni oli palauttaa se Maikille, mutta minä myöhästyin. Sisareni kuoli yhdessä ruotsalaisen miesystävänsä kanssa auto-onnettomuudessa Kabulin lähellä Afganistanissa 8.6.2014. Hänen hautajaisensa pidetään Tukholmassa lähimpien omaisten läsnä ollessa lauantaina 20.7.2014 ja heidän yhteinen muistotilaisuutensa on Tukholmassa maanantaina 22.7.2014. Mikäli haluat lisää tietoa sisarestani tai ko. tilaisuuksista, niin ota yhteyttä minuun.

Ystävällisin terveisin Jarmo Eskola

PS. Tapasimme Kalliossa silloin, kun autoin Maikkia muutossa, ehkä muistat vielä.

*Kyllä hän muisti pitkän ja hoikan nuoren miehen, joka kantoi Maikin muuttolaa-
tikot autoonsa. Alla olivat Jarmon yhteystiedot ja Annikki soitti hänelle heti seuraavana päivänä. Veli oli löytänyt hänen nimensä matkapäiväkirjasta, joka oli samassa kuoressa kirjeen kanssa. Kirjeessä veli kutsui häntä Anniksi, kuten Maikki ja monet muut nuoruuden ystävät olivat häntä kutsuneet. Aviomies Seppo kuului siihen nuoruuteen. Sepolle hän oli ollut Anni niin kauan kuin*

yhteistä elämää kesti, eron jälkeen hän oli vain ex-vaimo tai ei mitään. Sepon myötä nimi oli jäänyt unhoon. Annikki oli ottanut käyttöön vanhan sukunimensä, ja työssä hän oli käyttänyt aina virallista ristimänimeään.

Veli kertoi lyhyesti Maikin elämästä ja toivoi, että Anni tulisi hautajaisiin ja muistotilaisuuteen, joihin ei ollut veljien perheiden lisäksi tulossa muita Suomesta. Maikki oli asunut niin pitkään ulkomailla, että yhteydet kotimaahan olivat hiipuneet ja hän oli pitänyt vanhempien kuoleman jälkeen yhteyttä vain veljiinsä.

Veljen pyyntö tuntui Annikista oudolta kaikkien kuluneiden vuosien jälkeen. Hän oli tavannut Jarmon vain sen ainoan kerran, jolloin tämä oli tullut autamaan tavaroiden kantamisessa, kun Maikki muutti pois heidän yhteisestä asunnostaan. Siitä oli kulunut jo monta vuosikymmentä. Nyt veli pyysi häntä hautajaisiin, vaikka tiesi varmasti, etteivät naiset olleet pitäneet juurikaan yhteyttä. Jarmo viitasi päiväkirjaan ja kertoi, että hän oli lukenut sen.

Veljen mukaan Maikilla ei ollut perhettä. Hän oli ollut aina liikkeellä ja asunut ulkomailla. Viimeisinä vuosina Maikin ruotsalainen miesystävä oli toiminut sotakirjeenvaihtajana ja valokuvaajana kriisipesäkkeissä eri puolilla maailmaa, ja Maikki oli kulkenut ajoittain hänen mukanaan. Annikki muisti Maikin vaaroja kaihtamattomaksi seikkailijaksi. Veljen kertomuksesta päätellen hän ei ollut muuttunut. Maikki oli elänyt omanlaisensa jännittävän elämän, josta hän ei tiennyt mitään.

Kutsu hautajaisiin oli hämmentävä ja se teki hänet levottomaksi. Maikki oli vuosien jälkeen palannut hänen elämäänsä, vaikka hän oli kuollut. Annikki ei kyennyt avaamaan matkapäiväkirjaa heti, mutta silti matkan tapahtumat alkoivat palautua hänen mieleensä satunnaisina muistikuvina heidän tapaamistaan henkilöistä, paikoista ja tunnelmista, äänistä ja tuoksuista. Ahdistavana hänen mieleensä palasivat kauhun hetket, jolloin hän pelkäsi Maikin hukkuvan vuolaaseen, kirkasvetiseen virtaan jossain kaukana kaikesta. Hän oli silloin varma, että kaikki ennustukset katastrofeista, joihin he väistämättä joutuisivat matkalla toteutuvat, mutta Maikki selvisi silloin. He selvisivät ja päättivät, että vain kuolema voi heidät erottaa, mutta heidän tiensä erosivat pian matkan jälkeen.

Muutaman päivän mietittyään Annikki päätti lähteä Tukholmaan. Hänellä oli valmiina lahjakortti, jolla hän saisi laivaliput Tukholmaan ja hotellin muutamaksi päiväksi. Hän oli kadehdittavan vapaa, kuten työtoverit olivat sanoneet. Mikään ei estäisi häntä lähtemästä matkaan. Tytär ja poika eivät ymmärtäneet, miksi hän halusi lähteä yksin Ruotsiin. Maija oli huolissaan siitä, miten äiti pärjää ja tarjoutui lähtemään mukaan Tukholmaan joskus myöhemmin. Hautajaisiin voisi aina lähettää adressin, etenkin kun vainaja ei ollut lähiomainen.

Maikki ei todellakaan ollut lähiomainen, lasten tuntema Maikki-täti, vaan nuoruuden ystävä vuosikymmenten takaa. Ei Annikki halunnut selittää Maijalle, miksi hän halusi lähteä hautajaisiin. Ei hän osannut selittää sitä itselleenkään. Matka jännitti häntä, mutta turhaan lapset huolehtivat. Tukholma oli hänelle tuttu perheen yhteisiltä lomamatkoilta ja hän voisi selvittää jo kotona tilaisuuksien paikat ja metrolinjat, joilla pääsee hotellilta tilaisuuksiin. Hän ei tiennyt ovatko hautajaiskäytännöt Ruotsissa samanlaisia kuin Suomessa, mutta hän tilasi kukkalaitteen Interfloran kautta suoraan hautajaistilaisuuteen ja pyysi tekstiksi vain: Hyvää matkakumppania lämmöllä muistaen ja kiittäen, Anni. Maikin suomalaiset sukulaiset ymmärtäisivät kyllä tekstin ja he tapaisivat Tukholmassa, vaikka Annikki ei ollut ilmoittanut Jarmolle tulostaan varmasti. Kaikki käytännön matkajärjestelyt olivat kunnossa.

ANNIKKI 18.7.2014

*Maija ajoi Annikin satamaan varmistaakseen, että äiti pääsee turvallisesti laivaan, vaikka tämä vastusteli ja vakuutti, että hän pääsee satamaan raitiovau-
nalla tai voi ottaa taksin. Vielä terminaalissakin Maija huolehti asioista ja Annikki oli huojentunut, kun hän vihdoinkin toivotti hyvää matkaa ja lähti. Annikki nousi portaat toiseen kerrokseen ja pujahti portista laivalle johtavaan putkeen, joka kumisi matkalaukkujen pyöristä lähtevien äänien paljoudesta. Hytti löytyi helposti ja oven sulkeuduttua käytävän äänet vaimenivat, hyttiin kuului vain moottorin hiljainen hurina.*

Annikki ripusti naulakkoon vaatteet, joiden hän pelkäsi rypistyvän matka-

laukussa. Tummansinisen popliinitakin ja beigen pellavajakun lisäksi naulakossa riippui velttona musta, pitkähihainen leninki, jonka kapea kiiltonahkavyö törrötti jäykkänä ulos mekon sivuilla olevista lenkeistä. Hän oli hankkinut leningin vähän vastentahtoisesti matkaa varten. Annikki järjesti pesutarvikkeensa kylpyhuoneeseen ja nautti siitä, että hänellä oli kerrankin tilaa levitellä tavaroitaan hytissä. Suurin osa matkatavaroista sai kuitenkin jäädä matkalaukkuun, joka lojui avonaisena toisella vuoteella. Laukku oli tarpeettoman suuri ja matkatavaroita oli liikaa muutaman päivän matkalle, mutta hän ei tiennyt, mitä kaikkea ohjelmaa Tukholmassa olisi. Laukussa oli mukavia lomavaatteita, joita hän voisi käyttää muistotilaisuuksien jälkeen kaupungilla. Paluupäivä laivalla oli avoin, joten hän voisi halutessaan viipyä Tukholmassa pidempään.

Annikki istui vuoteelle ja katseli hajamielisenä ulos hytin ikkunasta, jota sadepisaroiden helminauhat raidoittivat. M/S Gabriella oli lähtenyt hetkeä aiemmin Katajanokan satamasta ja ulkona näkyi vielä loittonevan Suomenlinnan vihreitä valleja. Hän potkaisi mustat korolliset avokkaat jaloistaan ja ojensi jalkansa viereisen vuoteen reunalle. Vuoteiden yläpuolella olevat pedit oli nostettu pystyyn seinää vasten. Ne saivat nyt jäädä ylös, vaikka ne oli yleensä aina käännetty ensimmäiseksi alas ja lapset olivat kiivenneet ylävuoteille, kun hän oli ollut matkalla perheen kanssa.

Annikki oli nyt ensimmäistä kertaa matkalla yksin. Yksinäinen kiertely autolautalla, shoppailu tax-free-myymöissä tai istuminen laivan ravintoloissa ei houkutellut. Hän oli ollut aina aiemmin Ruotsin laivalla aviomiehen tai perheen kanssa ja silloin ensimmäisellä kerralla Maikin kanssa. Ohjelma oli mennyt miehen tai lasten ehdoilla. Hän halusi olla hyvä äiti ja mukautui siihen, mitä toiset halusivat ja päättivät tehdä. Nyt lapset olivat jo aikuisia, eivätkä lapsenlapsetkaan enää kaivanneet mummua mukaan matkoille edes maksumieheksi.

Laivamatkasta Maikin kanssa oli niin kauan, että Annikki oli jo melkein unohtanut sen. Lauttamatka Turusta Tukholmaan oli heidän ensimmäisen ulkomaanmatkansa ensimmäinen jännittävä etappi. He olivat silloin nuoria ja matkalla Roomaan varmoina siitä, että koko Eurooppa odotti vain heidän valloitustaan. Hän näki laivaan tullessaan kaksi nuorta naista, jotka kävelivät tiukoissa

farmareissa ja korkokengissä hänen edellään terminaalista laivaan johtavaa käytävää ja poseerasivat näyttävästi valokuvaajalle käytävän mutkassa. Sellaisia pitkätukkaisia ja vahvasti meikattuja parikymppisiä hekin olivat Maikin kanssa lähtiessään matkalle. Sisääntuloaulassa tytöt ohjattiin aluksen sivulla olevaan käytävään. Annikki tunsí helpotusta heidän puolestaan, tytöillä oli hytti toisin kuin heillä silloin Maikin kanssa. Hänestä tuntui, kuin heidän yhteinen matkansa olisi tapahtunut jossain aiemmassa elämässä.

Annikki ei muistanut Maikin kirjoittaneen päiväkirjaa tai tehneen muistiinpanoja matkan aikana, eikä sellainen tuntunut ollenkaan Maikin tapaiselta. Hän oli toiminnan ihminen, ei mikään tyypillinen päiväkirjaa kirjoittava haaveilija, mutta käsialasta ei voinut erehtyä. Se oli tuttu monista viesteistä, joita he olivat jättäneet toisilleen asuessaan yhdessä. Hän oli luullut tuntevansa Maikin, mutta tajusi, ettei tiennyt ystävästään mitään. He olivat matkan aikoihin työtovereita ja kämppäkavereita. Kun Annikki alkoi seurustella Sepon kanssa, Seppo muutti heidän yhteiseen yksiöönsä ja pian sen jälkeen Maikki muutti pois. Myös heidän työtoveruutensa päättyi pian matkan jälkeen, kun Maikki pääsi töihin matkatoimistoon. Hän oli saanut alkuaikoina Maikilta kortteja Kreikasta ja Italiasta, mm. Roomasta, mutta pian kortit harvenivat ja loppuivat kokonaan. Maikki ei koskaan lähettänyt hänelle ilmeisen usein muuttuneita yhteystietojaan.

Annikki kurkotti matkalaukun päältä mustakantisen vihon. Hän oli silmäillyt sitä heti kirjeen saatuaan, mutta paluu yhteisiin muistoihin oli hämmentävää ja vähän pelottavaa. Hän aikoi lukea matkakertomuksen ennen hautajaisia, mutta lukeminen oli jäänyt myöhemmäksi. Nyt oli pakko tarttua vihkoon, jonka väliin hän oli työntänyt Maikin veljen lähettämän kirjeen.

Jännittyneenä Annikki avasi mustakantisen vihon. Heti kansilehden jälkeen ensimmäiselle sivulle on liimattu valokuva, jossa Maikki seisoi hymyilevänä hippiasussaan. Hän ei muistanut nähneensä kuvaa aiemmin, mutta asu oli tuttu heidän matkaltaan. Maikilla oli ruskeankirjava solmubatiikkilaamapaita ja hailean sinisestä, punaisesta ja ruskeasta pienikuvioisesta kankaasta ommeltu pitkä rimpsuhame. Päässään hänellä oli kapeaksi pannaksi solmittu kirjava

SUOMEN KETTUVAIKUUSSESTO ry.

Lupa on noudattaa retkeilymajasääntöjä.
Jag lovar att följa vandrarhemsbestämmelser.
I agree to abide by the rules and regulations of the Y.H.

Majaleimoja varten - För VH-stamp
Hostels Visited

JH-Löbäck
27. Juli 1970
JH Karttunen
30. Juli 1970

DJH-MÜNCHEN

6. AUG. 1970

bis 8.8

JUGENDHERBERGE

- 5. AUG. 1970

KÖLN - 4810 ZC

Jugendherberge

72

MÜNCHEN

bis 3. AUG. 1971

68

Juner

1. Junee

Strasse Nr. 13-15

Tel. (07612) 4169

Romaani kertoo kahden nuoren naisen, Maikin ja Annin/Annikin liftimatkasta Eurooppaan vuonna 1970. Romaani perustuu osittain kirjoittajan omiin liftimatkoihin Euroopassa 1970-luvun alkuvuosina, mutta romaanin henkilöt, paikat ja matkareitti ovat fiktiivinen kooste enemmän ja vähemmän todellisista tapahtumista. Tarina liftimatkasta kerrotaan Maikin kirjoittaman matkapäiväkirjan kautta. Anni lukee matkapäiväkirjaa yli 40 vuotta myöhemmin matkallaan Tukholmaan. Siten kerronnassa lomittuvat Annin elämän vaiheet hänen jäätyään eläkkeelle ja lähdettyään yksin laivalla Tukholmaan sekä kertomus tyttöjen yhteisestä matkasta, joka alkoi myös laivamatkalla Tukholmaan.

9 789528 098201

